

Alexandra Bracken

Onvergetelijk

The Darkest Minds-trilogie 2

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

DE DROOM DOOK VOOR HET eerst op tijdens mijn tweede week in Thurmond, maar daarna kwam die zeker twee keer per maand op bezoek. Het was eigenlijk ook wel logisch dat die daar zijn oorsprong had, achter het zoemende geëlektrificeerde hek van het kamp. Alles aan die plek zorgde ervoor dat het ergste in je naar boven werd gehaald. Het deed er niet toe hoeveel jaren er verstreken, twee, drie of zes: in dat groene uniform, met altijd maar diezelfde saaie, monotone dagindeling, bleef de tijd stilstaan, sputterend als een auto die de geest gaf. Ik wist dat ik ouder werd, ving af en toe een glimp op van mijn veranderende gezicht in de metalen oppervlaktes van de tafels in de Kantine, maar zo voelde het niet. Wie ik was en wie ik was geweest waren van elkaar losgekoppeld, waardoor ik ergens in het midden achterbleef. Ik had me op een gegeven moment zelfs afgevraagd of ik nog wel Ruby was. In het kamp had ik buiten mijn barak geen naam, maar een nummer: 3285. Ik was een dossier op een server of een mapje dat was opgeborgen in zo'n donkergrijze archiefkast. De mensen die me voor het kamp hadden gekend, zouden me niet meer herkennen.

Het begon altijd met dezelfde roffelende donder, dezelfde explosie van lawaai. Ik was dan oud – voorovergebogen, vergroeid en overal pijnjtes – en stond midden op een drukke straat. Het had misschien ergens in Virginia kunnen zijn, waar ik vandaan kwam, maar ik was al zo lang weg van huis dat ik het niet zeker wist.

Aan weerskanten kwamen er in tegengestelde richting auto's voorbij over een donker stuk weg. Soms hoorde ik de donder van een naderende storm, andere keren het getoeter van auto's, luider, luider en luider naarmate ze dichterbij kwamen. Soms hoorde ik helemaal niets.

Maar verder was de droom altijd hetzelfde.

Een paar identieke zwarte auto's zouden met piepende banden bij mij tot stilstand komen, en zodra ik opkeek, zouden ze achteruit weggrijden.

Alles ging dan in zijn achteruit. De regen zou zich lostrekken van het plakkerige zwarte asfalt, zweefde terug de lucht in als perfecte, fonkelende druppels. De zon zou achterwaarts door de hemel reizen, de maan achterna. En bij het verstrijken van elke cyclus voelde ik mijn oude, kromgebogen rug wervel voor wervel overeind komen tot ik weer recht stond. Toen ik mijn handen voor mijn ogen hield trokken de rimpels en de paarsblauwe aderen zichzelf weer glad, alsof mijn hoge leeftijd wegsmolt.

En dan werden die handen kleiner, en kleiner, en kleiner. Mijn zicht op de weg veranderde; mijn kleren leken me op te slokken. Geluiden waren oorverdovend en scherper en verwarrend. De tijd zou zich nog sneller terugspoelen, me van mijn voeten blazen, door mijn hoofd razen.

Ik droomde vroeger over het terugdraaien van de tijd, over het herwinnen van de dingen die ik was kwijtgeraakt en de persoon die ik was geweest.

Maar nu niet meer.

1

IK SLOEG MIJN ARM OM de keel van de man en verstrakte mijn greep toen de rubberen zolen van zijn laarzen tegen de grond sloegen. Zijn nagels beten in de zwarte stof van mijn overhemd en handschoenen, klauwden er wanhopig aan. De zuurstoftoevoer naar zijn hersenen werd afgesloten, maar dat voorkwam de flitsen van zijn gedachten niet. Ik zag alles. Zijn herinneringen brandden witheet achter mijn ogen, maar ik hield vol. Zelfs toen de doodsbanige geest van de beveiligingsmedewerker een beeld van hemzelf naar boven haalde waarin hij met open ogen naar het plafond van de donkere hal starde. Misschien wel dood?

Maar ik zou hem niet doden. De soldaat stak zeker een kop boven me uit en een van zijn armen was even dik als een van mijn benen. De enige reden waarom ik hem zo te grazen had kunnen nemen was omdat hij met zijn rug naar me toe had gestaan.

Instructeur Johnson noemde deze klem het Nekslot. Hij had me nog veel meer klemmen en grepen geleerd. De Blikopener, het Kruis, de Nekslinger, de Nelson, de Twister, het Polsslot en de Ruggengraatbreker, om er een paar op te noemen. Allemaal manieren waarop ik, een meisje van zo'n een meter vijfenzestig, iemand die groter, zwaarder of sterker was dan ik te pakken zou kunnen nemen. In elk geval zodanig dat ik mijn echte wapen in kon zetten.

De man hallucineerde nu half. Zijn geest binnendringen was makkelijk en pijnloos; alle herinneringen en gedachten die naar het oppervlak van zijn bewustzijn kwamen waren zwart. De kleur verspreidde zich als een inktvlek op nat papier. Toen, alleen nadat ik mijn mentale nagels in hem had geslagen, liet ik zijn keel los.

Dit was waarschijnlijk niet wat hij had verwacht toen hij uit de verborgen zijingang van de winkel was gekomen om een sigaretje te roken.

Door de kou van de lucht in Pennsylvania zagen de wangen van de man helderrood onder zijn lichtblonde stoppels. Ik liet een enkele hete

uitademing ontsnappen vanachter mijn skimasker en schraapte mijn keel, me volledig bewust van de tien paar ogen die op me gericht waren. Mijn vingers trilden toen ze over de huid van de man gleden; hij stonk naar oude rook en de pepermuntkauwgom die hij gebruikte om zijn smerige gewoonte te verbergen.

‘Wakker worden,’ fluisterde ik.

De man deed moeizaam zijn ogen open, wijd en kinderlijk.

Mijn maag draaide zich om. Ik wierp een blik op het commandoteam dat achter me stond en toekeek, hun gezichten verborgen achter hun maskers.

‘Waar is gevangene 27?’ vroeg ik. We stonden hier uit het zicht van de beveiligingscamera’s – dat was ongetwijfeld ook de reden dat deze soldaat hier naar buiten had durven glippen voor een paar ongeplande pauzes – maar ik was op van de zenuwen. Ik wilde dit onderdeel zo snel mogelijk achter me laten.

‘Schiet verdomme nou eens een keer op!’ beet Vida, die naast me stond, me tussen op elkaar geklemde tanden toe.

Mijn handen bibberden bij het voelen van de warmte bij mijn rug toen de teamleider achter me kwam staan. Het was niet meer zo pijnlijk om dit te doen als het ooit was geweest. Het putte me niet uit, bezorgde me geen gigantische hoofdpijn. Maar het maakte me wel gevoelig voor sterke emoties van anderen die in de buurt waren, ook de walging van deze man. Zijn zwarte, zwarte haat.

Vanuit mijn ooghoek zag ik Robs donkere haar. Het bevel zonder mij verder te gaan lag op het puntje van zijn tong. Van de drie missies waaraan ik had meegewerkt met hem als Leider, had ik er tot nu toe maar eentje kunnen volbrengen.

‘Waar is gevangene 27?’ vroeg ik weer, en ik gaf de soldaat een mentaal zetje.

‘Gevangene 27.’ Zijn volle snor bewoog mee terwijl hij die woorden herhaalde. Door de paar grijze haren daar zag hij er veel ouder uit dan hij was. Het missiedossier dat we in het hoofdkantoor hadden gekregen had samenvattingen bevat over alle soldaten die aan deze bunker waren toegewezen, inclusief deze man: Max Brommel. Hij was eenenveertig, kwam

oorspronkelijk uit Cody, Wyoming. Hij was naar Pittsburgh, Pennsylvania, verhuisd voor een baan als programmeur, maar was ontslagen toen de economie een snoekduik nam. Hij had een aardige vrouw, momenteel zonder werk, en twee kinderen.

Allebei dood.

Een storm van troebele beelden overspoelde alle donkere hoeken en gaten van zijn geest. Ik zag nog zo'n twaalf andere mannen, allemaal in dezelfde lichte camouflagekleding, achter uit een busje springen en nog een paar anderen uit de Humvees die vlak voor en achter het grotere voertuig stonden dat vol zat met criminelen, terreurverdachten en, als de informatie die de Kinderalliantie had ontvangen klopte, een van onze topagenten.

Ik keek heel rustig toe hoe deze soldaten een... twee... nee, drie mannen uit de pick-up haalden. Het waren geen soldaten van de Speciale Psi-eenheid en ze hoorden ook niet bij de FBI of CIA, en het was al helemaal geen SWAT- of SEAL-team dat ons kleine gezelschap waarschijnlijk zonder al te veel moeite zou kunnen overweldigen. Het waren soldaten van de Nationale Garde die waren ingeschakeld vanwege de verschrikkelijke tijd waar we in leefden; die informatie klopte in elk geval.

De soldaten hadden zakken stevig over de hoofden van de gevangenen getrokken en hadden ze toen gedwongen de trap van de verlaten winkel af te lopen naar de zilverkleurige schuifdeur van de bunker die daaronder verstopt zat.

Nadat het grootste deel van Washington D.C. vernietigd was door wat volgens president Gray een groep gestoorde Psi-jongeren was, had hij ervoor gezorgd dat langs de gehele oostkust van die zogenaamde miniforten waren gebouwd voor het geval er zich nog zo'n noodsituatie zou voordoen. Ze waren onder hotels gebouwd, in de zijkant van bergen, en sommige, zoals deze, onder winkels of overheidsgebouwen. Ze dienden om Gray, zijn kabinet en belangrijke militaire figuren te beschermen, en blijkbaar om 'zeer risicovolle bedreigingen van de nationale veiligheid' in op te sluiten.

Onze gevangene 27 viel dus in die laatste categorie, en hij leek nog een voorkeursbehandeling te krijgen ook.

Zijn cel was aan het eind van een lange gang, twee verdiepingen lager. Het was een eenzame kamer met een laag en donker plafond. De wanden leken om me heen te druipen, maar de herinnering bleef sterk. Ze lieten die zak over zijn hoofd zitten en hadden zijn enkels aan de poten van de metalen stoel gebonden die in het midden van de cel stond, in de gloed van dat ene naakte lampje.

Ik maakte me los uit de geest van de man, liet zowel mijn lichamelijke als mentale greep op hem gaan. Hij zakte langs de met graffiti bekladde muur van de verlaten wasserette naar beneden, nog steeds verdwaald in de mist in zijn eigen hoofd. Het verwijderen van de herinnering aan mijn gezicht en dat van de mannen achter ons in het steegje was als het opvissen van stenen van de bodem van een ondiep, kristalhelder vijvertje.

‘Twee verdiepingen omlaag, kamer 4B.’ Ik keerde me om naar Rob. We hadden een onduidelijke plattegrond van de bunker gekregen waarop alle details die ons de weg zouden kunnen wijzen ontbraken. We waren niet blind, maar de nauwkeurigheid liet te wensen over. De basisindeling van deze bunkers was echter bijna altijd dezelfde. Een trap of lift aan een kant van het bouwwerk en op elke verdieping kwam die uit op één lange gang.

Hij stak een gehandschoende hand op, kapte daarmee de rest van mijn instructie af en gaf zo het team achter zich een teken.

Ik gaf hem de code die ik bij de soldaat had afgekeken: 6-8-9-9-9-9-*. Toen deed ik een stap opzij en ik trok Vida met me mee. Ze duwde me met een grom tegen de dichtstbijzijnde soldaat. Ik kon Robs ogen niet zien door zijn nachtzichtbril toen het groene licht flitste, maar dat was ook niet nodig om een inschatting te maken van zijn bedoelingen. Hij had niet om ons gevraagd en had al helemaal niet gewild dat wij mee zouden gaan, terwijl hij – een voormalig Army Ranger, zoals hij ons altijd graag vertelde – dit makkelijk samen met een paar van zijn mannen had kunnen afhandelen. Volgens mij was hij woedend dat hij dit überhaupt moest doen.

Het Alliantie-beleid was dat als je gevangengenomen werd, de Alliantie je niet kende. Niemand kwam je redden. Als Alban deze agent terug wilde hebben, dan had hij daar een goede reden voor.

De deuropening gaf toegang tot het trappenhuis aan de achterkant van

de bunker. De wenteltrap verdween in het donker en er waren maar een paar lampjes langs de metalen treden om ons te begeleiden. Ik hoorde een van de mannen de draad van de beveiligingscamera hoog boven ons doorknippen, voelde de hand van Vida, die me naar voren duwde, maar het kostte tijd – te veel tijd – voor mijn ogen zich hadden aangepast. Er zaten nog sporen van de chemische middelen die in de wasserette waren gebruikt in de gerecyclede droge lucht en die deden mijn longen branden.

Toen kwamen we in beweging. Snel, zo geruisloos als een groep mensen met zware laarzen aan konden zijn terwijl ze een trap af denderden.

Mijn bloed gonsde in mijn oren toen Vida en ik op het eerste bordes kwamen. Zes maanden training was niet veel, maar het was lang genoeg om me te leren hoe ik het bekende schild van concentratie dichterbij me heen kon trekken.

Er knalde iets hard tegen mijn rug, en toen nog iets harders... een schouder, een wapen, toen nog een en nog een, tot het ritme zo regelmatig was dat ik me tegen de deur op het bordes die naar de bunker leidde moest drukken om ze te vermijden. Vida maakte een scherp geluid toen het laatste teamlid straal langs ons heen liep. Alleen Rob bleef staan en erkende onze aanwezigheid.

‘Geef ons dekking tot we binnen zijn en hou dan de ingang in de gaten. Blijf staan waar je staat. Verlaat je positie niet!’

‘Maar we moeten...’ sputterde Vida tegen.

Ik ging voor haar staan en kapte haar zo af. Nee, dit was niet wat er in de missie-instructie had gestaan, maar het was beter voor ons. Er was geen enkele reden waarom een van ons beiden ze de bunker in zou moeten volgen om daar mogelijk te worden gedood. En ze wist donders goed dat Rob vanavond de Leider was, dat was ons ontelbare keren ingepeperd. En de allerbelangrijkste regel, de enige die ertoe deed als er momenten van doodsangst aanbraken, was dat je altijd, zelfs als er op je geschoten kon worden, als de dood op de loer lag of als je gevangen kon worden genomen, altijd de Leider moest volgen.

Vida stond vlak achter me. Ik voelde haar warme adem zelfs door het dikke materiaal van mijn skimasker heen. Ze was zo dichtbij dat haar

woede de ijskoude lucht hier in Philadelphia warmer deed aanvoelen. Vida straalde altijd een soort bloeddorstige gretigheid uit en helemaal als Cate Leider was bij een missie. De opwinding van zich te bewijzen aan onze Oppas zorgde er altijd voor dat ze de betere lessen van haar training vergat. Dit was een spel voor haar, een uitdaging, om te laten zien dat ze een fantastische schutter was, om haar vechttechnieken te laten zien, haar geperfectioneerde Blauw-talent. In mijn ogen was het weer een perfecte kans voor haar om zich om te laten leggen. Vida, zeventien jaar oud, was misschien de perfecte leerling, met het niveau waar de rest van de freaks volgens de Alliantie aan zou moeten voldoen, maar het enige wat ze nooit onder controle kon houden was haar eigen adrenaline.

‘Raak me nooit meer aan, bitch!’ snauwde Vida met lage, woedende stem. Ze deed een paar stappen naar achteren om de anderen te volgen. ‘Jij bent echt zo’n fucking lafaard dat je dit zomaar pikt. Kan het je niets schelen dat hij ons zo te kakken zet? Jij...’

De trap bokte onder mijn voeten, alsof er ergens diep werd ingeademd om de lucht daarna hard uit te blazen. Door die schok leek het alsof de tijd in slow motion verstreek. Ik werd opgetild en zo hard tegen de deur gesmeten dat ik dacht dat ik die voelde meegeven onder mijn schedel. Vida klapte tegen de vloer, bedekte haar hoofd, en toen pas bereikte de knal van de schokgranaat ons terwijl die de ingang onder ons oplies.

De rokerige hitte was zo zwaar dat die me bijna bedwelmde, maar de desoriëntatie was nog veel erger. Mijn oogleden voelden aan alsof iemand ze met schuurpapier had bewerkt toen ik met veel moeite mijn ogen opendeed. Een fel rood licht drong door het donker heen, drong door de wolken van gruis en afval heen. Het gedempte bonzen in mijn oren... Dat was niet mijn hartslag. Dat was het alarm.

Waarom hadden ze de granaat gebruikt terwijl ze wisten dat de code voor die deur hetzelfde zou zijn als die voor de buitendeur? Er was niet geschoten. We waren zo dichtbij dat we het hadden gehoord als er een gevecht was losgebarsten. Nu zou iedereen weten dat we er waren. Dit was helemaal niet logisch voor een team vol professionals.

Ik rukte het masker voor mijn gezicht weg en greep naar mijn rechteroor. Een scherpe, stekende pijn en het communicatieapparaatje viel in

stukken. Ik drukte een gehandschoende hand tegen dat oor terwijl ik wankel overeind kwam en snel met mijn ogen knipperde om niet te kotsen. Maar toen ik me omdraaide om Vida te zoeken, om haar de trap op naar boven te slepen de ijsskoude nacht in, was ze nergens te bekennen.

Twee doodsbangen tellen lang staaarde ik door het enorme gat in het bordes, op zoek naar haar lichaam, en ik zag het team voorbij komen rennen. Ik leunde tegen de wand in een poging te blijven staan. 'Vida!' Ik voelde het woord mijn mond verlaten, maar het werd overstemd door het bonzen in mijn oren. 'Vida!'

De deur naast me was geblakerd, gedeukt, togetakeld, maar die gleed nog wel met een kreun een stuk open. Halverwege bleef die met een verschrikkelijk schurend geluid steken. Ik gooide me weer tegen de wand, liep twee treden van de kapotte trap op. Ik was net in de schaduw verdwenen toen de eerste soldaat zich door de spleet wrong en met zijn pistool rondzwaaide in de krappe ruimte. Ik ademde eens diep in en ging op mijn hurken zitten. Ik moest drie keer met mijn ogen knipperen om weer scherp te zien en tegen die tijd worstelden de andere soldaten zich ook tussen de klemzittende deur en het kozijn door. Ze sprongen over het gat met scherpe randen in het bordes heen en renden de trap af. Er kwamen er vier voorbij, vijf, toen nummer zes, en ze gingen op in de rook. Een reeks vreemde, zoemende, ploppende geluiden leek hen te volgen en pas toen ik weer stond en met mijn arm langs mijn gezicht wreef, besefte ik dat er beneden werd geschoten.

Vida was weg en het team zat dankzij zichzelf onwijs in de penarie, en gevangene 27...

Godverdomme! dacht ik, en ik stapte het bordes weer op.

Op elk willekeurig moment waren er twintig of meer soldaten aanwezig in deze bunkers, soms zelfs wel dertig. Ze waren te klein om er meer te huisvesten, zelfs tijdelijk. Maar dat de gang nu leeg was, betekende niet dat het vuurgevecht beneden alle aandacht had afgeleid. Als ik gesnapt werd, dan was dat het einde. Dan was het afgelopen en zou ik hoe dan ook gedood worden. Maar die man die ik had gezien was hier nog, die ene met de zak over zijn hoofd.

Ik koesterde nou niet bijzonder veel loyaliteit ten opzichte van de Kinderalliantie. We hadden een contract, een vreemd soort verbale overeenkomst die even zakelijk als bloederig was. Op mijn eigen team na was er niemand om wie ik iets hoefde te geven, en er was al helemaal niemand die iets om mij gaf. Ik was alleen nuttig om als een soort virus op hun doelwitten afgestuurd te worden en daarom moest ik in leven worden gehouden.

Ik bewoog me niet, nog niet. Er was iets aan deze hele toestand wat me niet lekker zat. Het was de manier waarop ze zijn handen hadden vastgebonden, hoe ze gevangene 27 in het donkere onbekende van de bunker hadden geleid. Het was de glans van de wapens, de onmogelijkheid van ontsnappen. Ik voelde wanhoop zich als een stoomwolk door mijn hele lichaam verspreiden.

Ik wist hoe het was om een gevangene te zijn, om te voelen hoe de tijd bleef steken, hoe die stopte, omdat je elke dag weer een beetje meer hoop verloor dat er ooit verandering in de situatie zou optreden, dat er iemand zou komen om je te helpen. En ik dacht dat als een van ons nou bij hem kon komen, om hem te laten merken dat we er waren voor de missie was verkloot, dat een poging waard was.

Maar er was geen veilige manier om beneden te komen en het kabaal daar kon alleen maar betekenen dat er automatische geweren bij de schietpartij betrokken waren. Gevangene 27 zou weten dat er mensen waren... en dat ze niet bij hem konden komen. Ik moest van dat medeleven af zien te komen. Volwassenen verdienden geen medelijden en dat gold al helemaal voor Alliantie-agenten. Voor mij stonken zelfs de nieuwe rekruten naar bloed.

Als ik hier bleef, precies op de plek waar ik van Rob moest blijven staan, dan zou ik Vida misschien nooit vinden. Maar als ik zijn bevel niet opvolgde, dan zou hij woedend zijn.

‘Misschien wilde hij wel dat je daar zou staan toen de ontploffing plaatsvond,’ fluisterde een stemmetje in mijn achterhoofd. ‘Misschien hoopte hij wel...’

Nee, daar zou ik nu niet over nadenken. Vida was mijn verantwoordelijkheid. Niet Rob, niet gevangene 27, maar die verrekte Vida, die trut.